

(Részlet A közeli erdő című rémtörténet-gyűjteményből)

Úgy történt, hogy Regina Schwarz lakodalmára hamarabb érkezünk a szokásosnál, mert a menyasszony megkért, hogy még az esküvő előtt beszélhessem velem, így hát a férjemmel összecsomagoltunk, és október 15-én Szebenbe utaztunk. Szobát a Római Császársban kaptunk, ami a város egyik legrégebbi és legdrágább szállodájának számított, először nem is értettük Reginát, miért pont ide szállásolt el minket, azután később megtudtuk, hogy valamilyen vallási találkozó miatt csaknem minden hotel zsúfolásig telt. Karl, a férjem azonban csakhamar kiderítette, nem vallási összejevetelről van szó, hanem a Graf Zeppelin fog átsuhanni Szeben fölött. Félreértésünkön sokat kacagtunk. Mindenesetre a szobánkat elfoglaltuk, és már aznap este meglátogattuk Reginát, aki nem messze, a Dragonyosok terén lakott idős édesanyjával, egy pazar bútorokkal berendezett régi, polgári lakásban, aminek mélyéről lassan, de biztosan a penész átható szaga áramlott a bejáratok felé, úgyhogy már az előszoba is megtelt valami nehéz, fojtó levegővel. Még le sem vettük kabátunkat, amikor betoppant a kissé sápadtnak tetsző Joseph Erste is, Regina jövődöbelije, és a férjem örömmel karolt belé, Karl vagyok, mondta, ifjabb Karl Fronius, és rögtön a Zeppelinekről kezdett el beszélgetni vele, és az est hátralévő részére le is foglalta magának, aminek Erste láthatóan örvendett, talán ő is olyan nehezen talált partnert hóbortjaihoz, mint az én Karlom. Szóval férjhez mész, mondtam barátnémnak mosolyogva, de ő beljebb vonszolt. Furcsa nyugtalanságot fedeztem föl rajta, miközben hozzám beszélt, és különböző udvarias kérdéseket tett fel, fél szemmel vőlegényét leste, riadt tekintetét hol rám, hol Erstére emelte. Amikor végre magunkra maradtunk, mert a férfiak kiléptek a körfolyosóra cigarettázni és friss levegőt szívni, haladéktalanul megkérdeztem állapotának okát, és akkor majdnem elsírta magát, küszködni látszott könnyeivel és a benne háborgó érzésekkel, végül annyiban sikerült megállapodnunk, hogy másnap találkozunk valahol a falakon kívül, és elmondja, mi nyomja a lelkét. Később, de éjfélnél nem korábban távoztunk Regináéktól, jövődöbelije nagyon kedvesen elkísért minket egy darabon, majd hosszú búcsúzkodások közepette elváltunk. Azt reméltem, hogy Regina bánatának oka nem e megnyerő modorú férfiúban gyökerezik, akit, mindenféle ismert hóbortos cselekedeteivel együtt (egyszer főntragadt éjszakára az evangélikus templom tornyában), tanult, művelt és nem utolsósorban vagyonos embernek ismert és tudott mindenki, aki felkarolta az elárvult, jövedelem nélküli Reginát és édesanyját. Igaz, házasságuk előtti együttélésüket nem nézte jó szemmel a város, de Erste tekintélyével szemben senki sem mert kiállni. A férjem lelkendezve mesélt róla, mire közöltem vele, hogy ha nem férfiről, hanem nőről beszélne így, bizonyára féltékennyé tenne. Akkor még nem is gondoltam, az elkövetkező nap történetébe mennyi féltés fog vegyülni. Másnap a mészárosok bátyájánál várakozott rám Regina, és egy eldugott, védett helyen a várfal közvetlen szomszédságában hosszú beszélgetésbe mélyültünk. Körülöttünk a szász építészet remekeinek ódon hangulata volt a díszlet, és meg kell mondanom, hálát adtam magamnak azért, hogy fényes nappal és a forgalmas utcától karnyújtásnyira hangzott el Regina Schwarz sötét, a holtak birodalmából származó mondandója. Napfényes októberünk volt, de Regina elbeszélése komor, súlyos árnyakat vont fölénk, mintha azok az égen úszó hajók máris megérkeztek volna, és hosszúkás testükkel eltakarították volna előlünk a napot.

Észrevetted-e, kérdezte barátnőm bevezetesképp, milyen hideg a keze? Hogy keze érintése a jégcsapokét idézi, hogy egész testedet, minden csontodat átjárja a hidegség, ha kezet fogsz vele. Be kellett vallanom, hogy valóban vértelennek, fagyottnak éreztem az este Joseph kézszorítását, mert természetesen róla volt szó, Josephről, amit a kinti esti időjárásra fogtam, és várakozón tekintettem Reginára, hogy megmagyarázza érthetetlen észrevételét.

Te is tudod, folytatta barátnőm, mennyire jó úszó Joseph, hogy órákat képes szelni a habokat, és alig fárad el. Tavaly augusztusban a V-i tónál nyaraltunk, annál, amelyiknek közepét egy apró sziget teszi festőivé, amit ti is annyira szerettek. Már harmadnapja áztattuk magunkat a vízben, élveztük a napot, a csöndet és a nyugalmat, amikor egy jóképű, magas szál férfi jelent meg a parton, és a közvetlen közelünkben, tőlünk mintegy tíz méternyire leterítette pokrócát. Szemrevaló férfi volt, mondhatni elképesztően vonzó férfi, akin könnyen megakad a nő szeme, de hát én már foglalt voltam, és ezt Joseph is nagyon jól tudta, hiszen, bár oltár előtt nem is, de meghitt pillanatainkban már ezerszer örök hűséget fogadtam neki. Mégis, ennek a férfinak a megjelenése röpké kétségeket ébresztett bennem, hogy jól döntöttem-e, amikor Joseph Erstét választottam, hogy nem találhatnék-e különb férfit is magamnak, és ettől kissé megijedtem, pláne, amikor a férfi egyszer csak szoba elegyedett velünk, és bár Josephet szólította meg, láthatóan nekem címezte összes kérdését, még az időjárásra vonatkozó megállapításait is. Mondanom sem kell, ezt Joseph is hamar észrevette, talán korábban is, mint én, amire úgy válaszoltam, hogy figyelembe sem vettem új ismerősünk jelenlétét, ami persze még feltűnőbbé és kínosabbá változtatta nem létező viszonyunkat. Legalábbis én annak tudtam, nem létező viszonynak, mint ahogy valóban az is volt. Joseph mély szótlanúságba süllyedt estére, és bárhogy iparkodtam, nem tudtam kedvében járni, és semmiféle nógatasra, kedveskedésre nem volt hajlandó felvidulni, vagy legalábbis elárulni, mi okozza hallgatását. Nem mintha nem tudtam volna, pontosan tudtam, de nem akartam kimondani, mint ahogy nem volt inyenre tudomásul venni sem, isten látja lelkem. Kitaláltam, hogy aznap este hagyjuk el szállónkat, és a közeli étteremben, édes kettesben költsük el vacsoránkat, igyunk hozzá pezsgőt, és ha lehet, táncoljunk, sokat. Ötletemre csak szomorúan nézett, megsimogatta arcomat, és nagyot sóhajtvá beleegyezett. Azt hittem, tényleg feloldódott morcosága, rosszkedve elpárolgott, és innentől miénk az éjszaka. Honnan sejthettem volna, hogy az a magas férfi is ott lesz, hogy előzőleg, mielőtt elváltunk volna a parton, maga szól Josephnek, hogy jöjünk el estére vacsorázni, táncolni a közeli vendéglőbe. Nem tudhattam, Joseph mégis azt gondolta, én is meghallottam a meghívást, és hogy annak igyekszem eleget tenni. Késő és értelmetlen lett volna magyarázkodni, bizonygatni, hogy fogalmam sem volt új ismerősünk meghívásáról, és hogy pusztán a magunk kedvéért akartam abban az istenverte vendéglőben vacsorázni. Addigra asztalt foglaltatott számunkra Imre, mert így hívták, Imre, és tárt karokkal sietett elénk, mintha ő maga volna a főpincér, úgy vezetett a helyünkre, a széket is aláink segítette, egészen otthonosan viselkedett, aminek a mi félszűrségünk, zavartságunk pompás ellenfényt szolgáltatott, vagyis igazán nyeregben érezhette magát. Feltűnőek voltunk tehát, legalábbis magunkat kívülről így láttam, és nehezen oldódtam. Joseph, legnagyobb meglepetésemre viszont nemsokára fölengedett, talán a whisky, talán Imre elragadó történeti hatására, de az is lehet, hogy miattam csinálta az egészet, miattam próbált megfelelni, hogy láthassam, ő maga is tud annyira érdekes lenni, mint ez a piperkóc. Ez a piperkóc azonban nekem

is roppant tetszett, mi tagadás, és csakhamar elárulta, ő bérlí ezt az éttermet is, és hosszan meg színesen beszélt vendéglátós tapasztalatairól, beszélt Franciaországról, Párizsról, és szájatva hallgattuk kalandos életét. A vacsora előrehaladtával Joseph mind jobban visszafogott lett, kedveszegett, míg én önfeledten nevettem, és egyre jobban éreztem magam. Nem is tulajdonítottam komoly jelentőséget Joseph hangulatváltozásának, vagy nem is érdekelt, mert irtó jól éreztem magam, és azt hiszem, a bor is megtette a maga hatását. Faites vos jeux!, szólított fel a sors, és én mindent egy lapra tettem föl. Elhatározott voltam, és úgy éreztem, azon múlik minden, hogy Joseph alábbhagy a zsörtölődéssel, a duzzogással, és igazi férfiként újra harcba száll értem, vagy mindent Imre visz. A bankot nem vettem figyelembe, mert most csak ketten voltak. Meg én.

Őrült voltam, megőrültem, megszedítettek az életben adódó lehetőségek elágazó útjai. Ma már tudom, hogy nem voltam eszemnél, de akkor az nem számított. Végül annyira lerészegedtem, hogy alig is emlékeztem, miként értünk haza. Joseph maga vitt haza a hátán, ágyba tett, és másnap délig aludtam. Aznap nem is mentünk le a partra, otthon lábadoztam. Joseph-fel fagyosság vált a viszonyunk, legalábbis nem szóltunk, vagy nagyon keveset egymáshoz, mintha folyton a forró kását kerülgetnénk. Másnaposságom jólfogott most az egyszerű, feküdtem az ágyban, ő meg szóltanul ápol. Másnap aztán kimentünk a partra, szokásos helyünkre, Imre már kint volt, és messziről integetett, amikor meglátott minket. Joseph odafutott hozzám, kezét fogtak, és áthívta hozzánk. Csatlakozzon hozzánk, mondta neki, és felém intett. Fecsegtünk, hevertünk a napon, Joseph megint fesztelenül társalgott, és csodálkozva bámultam őket. Aztán valamivel később Josephnek fura ötlete támadt. Azt hiszem, innen kezdődött minden, hacsak az Imre megjelenését, flörtnek, rejtett udvarlásnak nem számító vacsorameghívását, egész viselkedését nem számítom. Joseph azt javasolta, versenyt úszva döntsenek, és amikor megkérdeztem, miről kellene dönteniük, Joseph elkacagta magát, és azt mondta, hát rólad, kedvesem. Imrének arcára fagyott a mosoly, nevetgélt egy kicsit, majd közölte Joseph-fel, hogy valami félreértés történt, és hogy ő egyáltalán nem az én kegyeimért harcol, de Joseph leintette, egészen ittasulttá vált a gondolattól, erősködött, hogy kár mellébeszélni, és hogy nézzen rám, milyen szép vagyok, milyen kívánatos, és hogy fogadja el a kihívást. Imre húzódkodott, nem akart felülni a tréfának, mert még mindig annak gondolta, de Joseph halálosan komoly maradt, már elő is adta a szabályokat, amelyek értelmében az lesz a győztes, aki gyorsabban tudja megkerülni a szigetet, és aki a sziget túloldalán tenyésző különleges vízililiomból a foga közt hoz egy szálát nekem. Hosszas huzavona után végül Imre is ráállt a dologra, csak hogy végre túl legyen ezen a kínos jeleneten, és én is hirtelen hálát éreztem iránta, hogy így kívánja életét venni a további bonyodalmaknak, hogy így kíván engem megkímélni a kellemetlenségektől. Meg aztán jól tudtam, hogy Joseph kiváló úszó, nem ismerek nála különbet, és hogy ha tényleg komolyan veszi, egyértelműen ő fog győztesként kikerülni az értelmetlen versenyből, és akkor talán megnyugszik. Úgy éreztem, ez nagyon fontos az ő lelkének, és hogy végül én is beleegyeztem, azt csakis ennek tulajdonítom. Amikor látta, hogy mindenki hajlandó komolyan venni buta ötletét, fölálltak, háromra bevetették magukat a tóba, és erőteljes csapásokkal megindultak a sziget irányába. Joseph máris jelentős előnyre tett szert, és amikor elérte a sziget csücskét, a hátára feküdt, és integetni kezdett felém a karjával, és én visszaintettem neki, majd megfordult, és eltűnt a sziget mögött. Mint egy színpadi díszlet, úgy nyelte el szemem elől. Lassanként Imre is elérte a sziget csücskét, ő is eltűnt szem elől, és én hátradőltem pokrócomon, becsuktam a szemem, és átadtam testemet a napnak. Negyedóra elteltével hallottam, ahogy valaki kicaplat a vízből, szuszogva, zihálva közeledik felém, és én szilárd meggyőződésemben, hogy Joseph az, mosolyogva fölemelkedtem. Győztem?, kérdezte Imre, mert ő volt az, hangjába azonban csodálkozás és értetlenkedés vegyült, mert valószínűleg arra számított, amire magam is, hogy tudniillik Josephet a parton találja már. Joseph azonban sehol sem látszott.

Abban a pillanatban, ahogy Regina érkezett furcsa históriájának erre a pontjára, hangos hurrázás ért el minket az óváros felől, és önkéntelenül a hang forrásának az irányába fordultunk, és akkor a katolikus templom magas tornya fölött észrevettük a léghajó fekete, súlyos, méltóságteljes tömegét. Szinte észrevétlenül úszott a város fölé, legalábbis mi nem vettük észre, és kicsit olybá tűnt, mintha Regina történetébe evezett volna be, vagyis nehéz volt ilyen gyorsan különválasztani két erőteljes hatást, amelyeket Regina története és a Zepelin megjelenése váltott ki. Szóltanul néztük a repülő monstrot, aminek kecses, hosszúság alakja lenyűgözően lebegett az óváros nem kevésbé méltóságteljes tetői fölött. Reginára néztem, akinek tekintetéből hálát olvastam ki, ugyanakkor mély rettenetet, amiből megérthettem, mondanivalójának java még csak ezután jön.

Azt hallottam, tavak vizéről bocsájtják föl ezeket a léghajókat, legalábbis az elsőket onnét eresztették szélnek, és ha belegondolok, az a sziget is ilyen hosszúság, vízen úszó légi járműnek tetszett, ami a habok hullámozása miatt lebegni tetszett a partról, ahonnan Imrével lestük Joseph feltűnését. Újabb negyedóra telt el, de még mindig nem láttuk sehol, és én komolyan aggódni kezdtem, mert ahogy már említettem, ő kitűnő úszónak számított. De Imre már el is futott valami csónakért, egy járőröző rendőr is csatlakozott hozzá, vízre szálltak, és gyors evezéssel a sziget felé vették útjukat. Többször is megkerülték a szigetet, dél is elmúlt, és akkor már három bárkából kutatták a vizet, de Josephet mégsem találták. Képzelted, micsoda fagyos rémület lett úrrá rajtam, letaglózva bámultam a vizet, csónakba szállni dehogyis volt merszem, attól féltem, hogy én látom meg hamarabb hínárba akadt testét, víz alatt is csodálkozó nagy, sötét szemét. És akkor hirtelen az integetése mintha búcsúnak tűnt volna, mintha búcsúzkodott volna tőlem, ez jutott eszembe, és zokogni kezdtem, a földre vettem magam, és ott fetrengtem tehetetlenül, hogy a homok összevegyült könnyeimmel, és az arcom sáros lett. Végül késő délután, szürkület előtt Imre elkísért a hotelig, bár fogalmam sem volt, mit is kezdenék magammal a szállodai szobánkban. Elküldtem Imrét, egyedül mentem föl, és miközben a kulcsokkal bajlódok, kinyílt az ajtó, és ott állt Joseph, hálóköntösben. Csak később tértem magamhoz, ugyanis akkor elájultam. Hisztérikus sírásba törtem ki, apró öklömmel ütöttem, ahol csak értem. Joseph csak kacagott és kacagott, folyton azt hajtogatta, hogy hát nem értettem, azért integetett, hogy menjek haza, a hotelünkbe, és várjam meg, mert micsoda jó móka lesz, ha Imre nagy sokára kiér a partra, és senkit sem talál ott. Kétségbeesetten próbáltam neki elmagyarázni, hogy azt hittük, vízbe fulladt, és hogy álló nap mindenki őt kereste, de csak nevetett, és legyintett, hogy ugyan, ő, vízbe, még mit nem. Később azért leszólt a portára, hogy értesítsék a rendőrséget, hogy minden rendben van, és hogy csak félreértés az ő egész eltűnése, és ahogy letette a telefont, mintha addigi jókedve is elszállt volna, mintha a kagyló elszívta volna boldogságát, hogy megrövidült, hogy más is értesülhetett az ő kiváló tréfájáról. Másnap összecsomagoltunk és hazautaztunk. Joseph egész úton szóltan volt, néha megfogta a kezem, mintha bátorítani akarna, és azóta, azóta annyira hidegnek érzem a kezét, mintha a vér nem járná át rendszeren, mintha fagyott volna, mintha, rettenetes kimondanom, mintha nem is élne az én Josephem.

A gondolat lassan rakott fészket bennem, nagyon lassan, de egyre biztosabban éreztem, hogy Joseph nem élő, igen, ne ijedj meg tőlem, hogy Joseph nemcsak lelkileg halt meg kissé, amikor én, úgymond, szerinte, flörtöt kezdeményeztem Imrével, hanem testi valójában is elpusztult, és ha még kis türelemmel bírod, megértheted, nem légből kapottak az érzéseim. Amint említettem, Joseph keze jégcsapként fonódott kézfejemre, és később, amikor közelebb húzódtam hozzá, éreztem, hogy nemcsak a keze, hanem egész teste jéghideg, és meg is kérdeztem tőle, hogy nem fázik-e, de csak nevetett, hogy igenis melege van, és levette felöltőjét. Pár nap múlva a színe is fakóbb lett, ajkai elkékültek, szeme még sötétebbé vált. Már-már azon voltam, hogy beszéljek egy orvossal, aki megvizsgálhatná, bár tudtam, mennyire csökönyös ilyen ügyekben, amikor táviratot kaptam a V-i rendőrségtől, amely olyannyira meglepett, hogy először felkacagtam, és csak harmadszori olvasásra fogtam fel igazán tartalmát. A sürgöny azt közölte velem, hogy

megtalálták jegyesem holttestét, a sziget felső nyúlványán akadtak feltételezett tetemére, és hogy mihamarabb utazzam oda azonosítása végett. Valahogy sikerült elérni őket telefonon, és közöltem, Joseph él, nem halt meg, és hogy eljövetelek előtt üzenetet küldött, hogy tévedés történt. A vonal recsegett, kiabálnom kellett, és a postán furcsán néztek rám, igyekeztem rövidre zárnai a beszélgetést, a lényeg, hogy a nyomozók továbbra is erősködtek, végül másnap valamilyen ürüggyel leutaztam hát V-be, hogy az ügy végére járjak. A rendőrségen hosszan vártattak, végül néhány sötét és nedves folyosón átkísértek egy másik épületbe, aminek rosszul kivilágított pincéjében tárolták a holtakat. A felügyelő végig szóltanul jött mellettem, nem kezdtem el magyarázkodni neki, gondoltam, a szemle során úgys ki fog derülni az igazság. Azonban amikor a hullát kitakarták, szörnyű zavarba estem, döbbenten meredtem az asztalon fekvő testre. Bár az arca alapján felismerhetetlen volt a halott férfi, mert a rákok, mindenféle halak összerágcsálták, és a víz is megtette a maga hatását, természet és haja színe alapján elképesztő módon Joseph-re emlékeztetett. A felügyelő ekkor egy kék fürdőnadrágot mutatott, éppen olyat, amelyet Joseph is visel, majd egy másik tárgyat húzott elő, mondván, ezt a férfi fürdőnadrágjába tűzve találták. Az ájulás környékezett. A tárgy, ez az apró, vízhatlan bugyelláris, amibe pénzt és mindenféle iratokat lehetett raktározni strandoláskor és úszáskor is, minden kétséget kizáróan a Joseph tulajdona volt, ezelőtt egy évvel kapta ajándéka Münchenből, Hermann bácsikáéktól. Tudták, hogy nagy úszó, arra gondoltak hát, egy ilyen tárgy örömet fog okozni neki, és nem csalódtak. Joseph minden úszáskor magával vitte, egy apró, de erős kapocccsal fürdőnadrágja korcához rögzítette, a tárgyat bőre és a nadrág köré szorította. Lehetetlen lett volna elveszítenie, még úszás közben sem. És most a rendőr azt állította, a halott férfi nadrágjához csíptetve találták meg. Mégsem mondhattam azt, hogy Joseph fekszik előttem, hiszen pár órája váltam el tőle Szebenben. Képtelenség, mondtam a felügyelőnek, és hogy bár valóban van egy ilyen tárcája jegyesemnek is, de ez itt nem lehet az övé. Mivel személyi okmányokat valóban nem találtak a vízhatlan bugyellárisban, csupán néhány kisebb értékű bankót, nem nagyon firtatták tovább a dolgot, megismételtem, hogy nem Joseph a halott férfi, majd utamra engedtek. Attól a pillanattól fogva azonban, hogy elhagytam a rendőrség épületét, egyre nehezebb kétségek kezdtek el gyötörni, amibe belekalkulálhatod Joseph hideg testét, a megtalált hulla testformáját, haja színét, tárgyait, a fürdőnadrágot és a tárcát. Össze voltam zavarodva, amit még az is tetézt, hogy hazaérve, Josephnél nem találtam meg szekrényében sem a bugyellárist, sem a fürdőruháját.

A léghajó ekkor lassú manőverbe kezdett. Míg eddig oldalát mutatta felénk, most a fél óvárost a levegőben átkarolva elébb farrészét, majd orrát szegezve felénk, ismét mozdulatlan lebegésbe kezdett, csak hogy most már jóval fenyegetőbbnek tetszett. Úgy tűnt, mintha nyomában sötét fergetegek tódulnának, amelyek a napot is eltakarták, és közelgő estévé változtatták a kora délutánt. Lassan fölálltam, fölsegítettem barátnőmet is, és egymásba karolva indultunk el az óváros irányába, miközben szemünket le sem tudtuk venni a Zeppelinről. Kierőnk a Főtérré, és megint úgy éreztem, a sötét léghajó Regina történetének mása, amint ott lebeg megfogható közelségben előtünk, olyan nyomasztóan telepedik ránk, mint Regina Schwarz rémséges története a halott Josephről, aki mégiscsak él, és ekkor megláttuk felénk közeledni Karit, az én Karlomat, és egy kicsit elszállt a félelmem, kitéptem magam Regina szorításából, és férjem felé futottam, aki megölelt, szorosan magához húzott, ugyanabban a pillanatban rémülten kiáltott föl, és megfordultunk, a hajó olyan közel lebegett el fölöttünk, hogy tisztán láthattuk utasai arcát, amint kihajolva néznek le ránk. Csupa sápadt arcot láttunk, egytől egyig egyforma ábrázatot, akik talán a hidegtől, talán az állandó légnomástól, lila szájjal tátogtak le ránk, mintha közölni szeretnék bajaik okát, sápadtságukról vonnák le a leplet, és erőtlenül, bágyadtan integettek karjaikkal, és akkor ott, közöttük megláttuk Joseph Erstét, ahogy maga is holtra váltan integet felénk jobb kezével, arcán valami riadt csodálkozás, talán azért, mert éppen látta Reginát ájultan összecuklani, de lehet, csupán azért, mert maga sem hiszi el, hogy végül léghajó szállítja nyughatatlan lelkét a túlvilágra.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Róbert Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat